

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Tolstoj, Leo.; red. af: En Børneven.
Titel Title:	<u>Fortællinger for Børn. I-II.</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 2
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : J.S. Jensens Forlag, 1902
Fysiske størrelse Physical extent:	2 bd. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

15. 782
Børnenes ² Ores Bogsamling. X.

Leo Tolstoj:

Fortællinger for Børn. II.

Redigeret af: En Børneven.

KØBENHAVN
J. S. JENSENS FORLAG

CH. LØVGREEN TRYK

Blommestenen.

(Oversat fra Tysk.)

En Gang havde Moder købt nogle Blommer til os Børn; hun havde lagt dem paa en Tallerken for at dele dem ud mellem os efter Middag. Vanja havde aldrig smagt Blommer før, og nu følte han en uimodstaaelig Fristelse til at prøve, hvorledes en Blomme smager. Han saa paa dem, lugtede til dem og luskede omkring dem — aa, hvor han dog længes efter at smage dem.

Da han saa et Øjeblik blev alene i Stuen, syntes han ikke, at han kunde modstaa Fristelsen længere, men tog en Blomme og spiste den.

Straks før Middag talte Moder Blommerne og saa, at der manglede een; det fortalte hun Fader.

Ved Bordet spurgte Fader: „Naa Børn, er der nogen af Jer, som har taget en Blomme?“ Vi svarede allesammen: „Nej.“

Vanja blev saa rød som en Krebs, men skyndte sig med at forsikre: „Nej, jeg har ingen taget.“ Saa sagde Fader: „Ja, har nu nogen af Jer spist den, saa er det slemt nok; men det er endda ikke det værste. Det værste er, at der er Stene i Blommerne, og hvis man kommer til at synke saadan en Sten, saa bliver man let syg og dør deraf; det er det, jeg er bange for.“

Vanja blev bleg og raabte: „Nej, jeg smed Blommestenen ud af Vinduet.“ Alle lo, men Vanja brast i Graad.

Dugdraaberne.

Naar man paa en sollys Sommermorgen vandrer igennem Skoven eller over Marken, ser man i Græsset Tusinder af Diamanter, hvori Lyset spiller, saa at man kan se alle Regnbuens Farver komme frem.

Ser man nærmere paa disse Diamanter, opdager man, at det er Dugdraaber, som sidder spredte paa hvert eneste Græsstraa og glimrer i Sollyset.

Der findes en Slags Blade, der er laadne som Fløjl paa den indvendige Side, og Dugdraaberne sidder ganske løse paa dem uden at væde dem. Naar man hurtigt af-river et af disse dugfyldte Blade, styrter Draaberne ned i en saadan Fart, at man slet ikke ser, hvor de bliver af.

Mange Gange har jeg taget et saadant naturligt Bæger, sagte ført det til mine Læber og drukket Duggen, og jeg synes, at der ikke findes nogen Drik i Verden, som smager saa lifligt som den.

Hvorledes Bonden delte Gaasen.

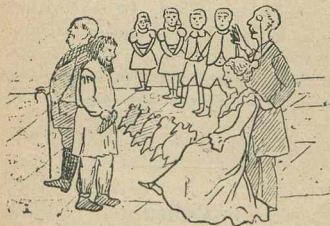
Der var en Gang en fattig Bonde, som ikke mere havde en Krumme Brød i Huset; da det var gaaet saa vidt, tænkte han, at han vilde gaa til Godsejeren og bede om

Hjælp. Det eneste, han havde tilbage, var en Gaas; den stegte han og tog den med sig for ikke at komme aldeles tomhændet.

Godsejeren tog imod Gaasen og sagde til Bonden: „Tak skal du have for Gaasen; men jeg ved kun ikke, hvorledes jeg skal dele den. Jeg har en Hustru, to Sønner og to Døtre. Hvorledes skal jeg nu bære mig ad, for at de alle kan blive tilfredse?“ Bonden sagde: „Jeg skal dele den, skal jeg!“ Han tog en Kniv, skar Hovedet af Gaasen og sagde saa til Godsejeren: „Du er Familiens Overhoved, tag du Hovedet.“ Saa skar han Halsen af Gaasen og rakte den til den naadige Frue. „Halsen drejer Hovedet,“ sagde han, „derfor tilkommer dette Stykke dig.“ Derpaa skar han Benene af Gaasen og gav hver af Sønnerne eet, idet han sagde: „I er Fødderne; I bør vandre i Eders Faders Fodspor.“ Saa skar han Vingerne af Gaasen og rakte dem til de to Døtre, idet han tilføjede: „Her har I Vingerne, thi I kommer snart til at flyve ud af Reden.“ Og til sidst tog han selv hele Resten og sagde: „Det

er til mig!“ Godsejeren lo og gav Bonden Brød og Penge.

En rig Bonde hørte tale om, at Godsejeren havde givet den fattige Bonde Brød og Penge for en Gaas, og han lod straks stege fem Gæs og bar dem til Godsejeren.

Denne sagde: „Tak skal du have for Gæssene; men jeg er i stor Forlegenhed, thi vi er seks, og hvorledes skal vi nu dele de fem Gæs imellem os?“ Den rige Bonde spekulerede derpaa, men kunde ikke regne det ud.

Da sendte Godsejeren Bud efter den

fattige Bonde og bad ham om at hjælpe dem ud af den Knibe og uddele Gæssene. Den fattige Bonde rakte først en Gaas til Godsejeren og den naadige Frue og sagde: „Saa, nu er I tre“. Saa gav han een til Sønnen og sagde: „Nu er I ogsaa tre“. Derpaa gav han een til Døtrene: „I bliver tre, I med,“ sagde han. Og saa tog han selv de to sidste Gæs og sagde: „Vi bliver nok tre, vi ogsaa.“ Godsejeren lo og gav den fattige Bonde endnu flere Penge; men den rige Bonde sendte han hjem med en lang Næse.

Kilden.

Tre Vandringsmænd traf sammen ved en Kilde paa en solhed Sommerdag. Kilden laa lige ved Vejen; den var omgivet af skyggefulde Træer, og dens Bredder var sivbevoksede. Dens Vand, der var klart og rent som en Taare, rislede frem i en naturlig Fordybning, udhulet i selve Klip-

pen, og løb derfra frem over Sletten i en stadig rindende Strøm.

Vandringsmændene lagde sig til Hvile ved dens skyggefulde Bred og slukkede deres Tørst i dens krystalklare Bølger. Medens de laa der, saa een af dem, at der lige ved Siden af Kilden fandtes en Sten, hvorpaa der stod indridset:

„Søg at ligne denne Kilde!“

Vandringsmændene læste denne Indskrift og grublede over, hvad Meningen med den dog kunde være.

„Aa, nu har jeg det,“ sagde den ene af dem, en Handelsmand, „det er et godt Raad; Vandet fra Kilden flyder stadig fremad, tager imod Vand fra andre Kilder og bliver til sidst til en stor Flod. Saaledes bør Mennesket ogsaa stadig gaa fremad og forøge sin Formue fra alle Sider.“

„Nej,“ sagde den anden Vandringsmand, en Yngling, „jeg tror, at Indskriften betyder, at Mennesket skal bevare sit Hjærte for slette Indflydelser og andre Begæringer.

Vort Hjærte skal være lige saa rent som denne Kildes Vand. Den vederkvæger alle trætte Vandringsmænd, der ligesom vi kommer vansmægtende og tørstige her forbi; men var Vandet plumret og urent, hvem vilde vel saa drikke deraf?"

Den tredje Vandringsmand var en gammel Gubbe; han smilede og sagde: „Du har sagt sandt, Yngling! Det er den Lærdom, vi bør modtage; men vi kan lære mere endnu af den; den skænker nemlig frit sit Vand til alle, som tørster; den lærer os at gøre godt — godt uden at gøre Forskel, uden at fordre Gengæld, uden at regne paa Taknemmelighed!“

Ideen med Udgivelsen af „Børnenes 2 Øres Bogsamling“ er: Iblandt Børnene at sprede Læring af en saadan Art, at deres Tanker, Følelser og Fantasi derved kan sættes i Bevægelse paa en sund og udviklende Maade, og at gøre dette under en saa beskæden Form, at selv det fattigste Barn ikke er udelukket.

Børnenes ² Øres Bogsamling. I.

3dje gennemsete Oplag.

BØRNERIM.

Redigeret af: En Berneven.

KØBENHAVN
J. S. JENSENS FORLAG

CH. LOVGREEN TRYK

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

EDUCATION

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

EDUCATION

